

Kirjud pildid

häädele lastele.

Wiljapüäd.

Isa kõndis pojaga
Walmi wilja wäljalla,
Poeg säääl wahtis walmid päid,
Nägi halbu, nägi häid.

„Need, mis kõrgel seisawad,“
Ütles ta, „on terakad;
Aga need, mis loogas maas,
Neid küll tühjus küüra a'as.“

Isa kostis: „Pojake,
Katsu kord neid järele,
Wäljast nagu ära ja
Kohes hakka ustuma!“

Poeg nüüd hakkas katsuma,
Imestades hüüdis ta:
„Tuum ei tungi tuulesse,
Kestad fertwad kõrgele!“

Härg ja sääsik.

Kord istus härja sarwe pääl
Üks wäike sääsike,
Ta tõstis tõstist häält siis säääl
Ja ütles härgjale:

„Kui sulle raske olen ma,
Kui kauaks siia jään,
Siis ütle aga hirmuta:
Ma kokes ära lään!“

Härg kostis: „Wõis siis sina ka
Täis uhkust otsani!
Wõid jääda ja wõid lennata:
Sind nagu polegi!“

Mispärast hunti pekstakse?

Hunt sõi ära utefese,
Susi tappis tallefese,
Karjased kodu kaebasid,
Rüütidele teatasid.

Rüütid mõtsid külarahwa,
Talitased talurahwa,
Püüdsid finni kiriwese,
Uasid halliwati wõrku.

Oh feda häda härja suuru,
Walu wallaskala suuru:
Hunt sai uisapäisa pekka,
Susi pea surnuks lööbud!

Hunt siis hädas hulumaie,
Susi suuda pruukimaie:
„Pererahwas, miks pekstate?
„Talurahwas, miks tapate?

Pekstate ilma põhjata,
Kolgite ülekohtuselt:
Ega süsil pole süüdi,
Sundil waesel wastutamist,

Et ta kasut halli karwa,
Wammus kuiwa kulu karwa:
Looja feda nõnda loonud —
Jätke mu wammus waluta!”

Külarahwas küllalt mõistis,
Talurahwas, tark, sai aru,
Andis walu weel waljumalt,
Kolkis hunti koledamast:

„Kasukas pole karja murdnud,
Wammus tapnud tallefesti:
Hunt saab uhta ute pärašt,
Susi tappa talle pärašt!”

Siil ja mütt.

Metsas kuuse juure all
Glas mütas sügawal,
Wäitfe maja oli ta
Sinna teinud waewaga.

Siil tall' tuli wõõrsile,
Palus teda härdaste:
„Las' mind oma majasse
Wäitfeks ajaks warjule!“

Mütt ei mõistnud mõelda,
Ega halbtust aimata:
Andis siilil aseme
Oma wäitfe majasse.

Aga siil oli ofane:
Torkis mütti hirmsaste!
Wiimaks waene müitfe
Utles hädas siilile:

„Wäitfeks ajaks tulid ja —
Hakka jälle minema.
Mul on kitsas isegi,
Tuba täis on otsani.“

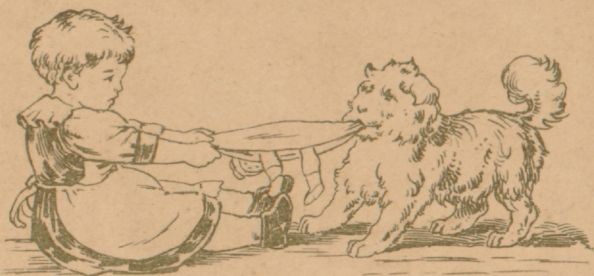
Siil aga kostis: „Mul siin hea,
Minekust ei mina tea,
Kellel kitsas, mingi see —
Uks on lahti laiale.“

Tuwikesed.

„Ütle, wäitfe tuwike,
Miks jääb kauaks pesasse?“

Wäitfe õe pärast ma
Tahan pesas wiibida.
Temal pesas pehme sasi,
Mina püüan kihulasi,
Toidan teda hoolega,
Kuni wõime lennata!

Reha ja liikmed.

Üksford jalad, käed, pää
Näakisivad targaste:
„See ei ole mitte hää,
Et me löhtu orjame —
Tema tahab ainult süüa
Aga tööd ei teha püüa.“

Räed jäiwad kobe seisma,
Pää see hakkas laisklema,
Jalad ei läind enam reisma,
Hüüdsid kahjuröömuga:
„Röht, me enam sind ei toida,
Ratju ise ennast hoida!“

Aga mis nad said nad näha?
Jõud neil hakkas kaduma.
Nüüd neil tuli aru pähe:
„Röht on meie orjaja,
Sellepärast kõik tall' andkem,
Kõik tall' rohkest kätte kandkem!“

Su higi kewadel
Loob lõikust sügisel:
Su lapsepõlwe waew
On pärast rikkus-laew.

Oh noua wara laste käest,
Et õpikswad kõigest wäest!
Kes tööle harjund lapsena,
See pärast laiselda ei saa!

Mõttele, et sa pead lugema,
Loe, et sa wõiksid mõtelda.

